

CAMPING ANDERS

Tragikomedie

door

PAUL J. MEIJER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **CAMPING ANDERS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PAUL MEIJER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2003 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **13** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Bert Vinkenstein - bestuurlijke baan bij Endemol
Annie Vinkenstein - zijn vrouw
Myrna Filips - rijke dame uit betere kringen
Thijs Filips - haar veel jongere man
Saskia/Sanne - toneelschoolleerling
Anneke - verpleegkundige en minnares van Thijs
Sylvia - uit Utrecht, een campinggast
Animatrice - van de camping
Mevr. Anders - campingbeheerder
Ilja - studievriendin van Sanne
Meike - studievriendin van Sanne
Machteld - vriendin van Myrna en advocaat
René - jongeman die achter Sanne aanzit
Campinggasten

DECOR:

Het toneel stelt voor het veld van een camping. Op de achtergrond een achterdoek van een bos of een blauwe rondhorizon, her en der staan er struiken. Het toneel is in drie delen verdeeld. Er staan paaltjes, waarop de nummers 111, 112 en 113 zijn geklad en waarop stopcontacten zijn gemonteerd. Op perceel 111 zien we een toercaravan staan (of alleen de zijkant daarvan) ofwel – als dat mogelijk is een kleine echte kampeervouwwagen met voortent of luifel. Perceel 112 is heel klein en biedt alleen maar ruimte aan een tentje, dat er overigens nu nog niet op staat. Op perceel 113 zien we een kleine toercaravan staan. De perceeltjes zijn gescheiden door een kleine haag van coniferen.

De eerste meter voorop het toneel is het looppad, dat deze en ook de andere campinggasten gebruiken om naar het sanitairblok te gaan, dat onmiddellijk aan deze drie staanplaatsen grenst, maar dat we net niet kunnen zien. Wel zien we het bordje dat naar het sanitairblok verwijst.

Bert Vinkenstein zit in een klapstoeltje voor de caravan of toerwagen chagrijnig voor zich uit te staren. Hij zit op een klapstoeltje dat naar de linker coulissen is gericht en kennelijk bevalt hem niet wat hij daar ziet. Bert heeft gewone daagse kleren aan: broek, hemd met opgestroopte mouwen, stropdas, sandalen. Het is meer de kleding van iemand, die een klusje moet doen, dan die van iemand op vakantie. Uit de volgende conversatie met zijn vrouw Annie blijkt, dat deze vakantie zeker niet zijn idee is geweest, maar dat die hem meer is opgedrongen. Zijn vrouw is daarentegen vastbesloten om van de komende veertien dagen op de camping hoe dan ook te “genieten” en ze laat zich nergens door uit het veld slaan. Ze weet hoe ze hem moet aanpakken...

Met een dienblad waarop 2 kopjes koffie, suiker en melk komt ze de deur van de caravan uit.

Annie: Zo, een lekker kopje koffie. Daar zal je zo onderhand wel trek in hebben, nietwaar? *(Bert pakt het kopje zwijgend aan. Annie laat zich naast hem in het klapstoeltje vallen. Zij zit links van hem en met haar rug naar het stenen gebouwtje met de wc's)* Hmm, lekker, daar was ik nou echt wel aan toe. *(genietend)* Gôh, wat is het toch lekker hier. Je voelt je een heel ander mens, zo in de vrije natuur. Vind jij ook niet? *(er passeert een vrouw met een closetrol in de hand richting sanitair)*

WC-ganger: *(enthousiast, joviaal)* Môgge, wat een heerlijk weertje, nietwaar?!

Annie: Heerlijk ja!!

Bert: Ik was net zo lief thuisgebleven.

Annie: Ach, dat meen je niet. Het is hier toch zalig. Moet je eens kijken: al dat groen. En dan die rust.

Bert: Al dat groen? Dan mankeert er zeker iets aan je ogen.

Annie: Hoe bedoel je?

Bert: Nou, ik zie van hier af bijna geen groen. Ik zie alleen maar een betonnen gebouw, waar de hele dag mensen in en uit lopen. Over rust gesproken.

Annie: Dan moet je de andere kant uitkijken. Kom hier, neem mijn stoel. Dan kijk je de andere kant op. Heb je er geen last van.

Bert: O nee? Nou, dat pishok hiernaast verdwijnt echt niet, als ik er met m'n rug naar toe ga zitten.

Annie: Hè lieverd, noem het nou niet zo, want het is echt heel keurig. Het is een heel mooi sanitairblok en daar doen mensen wel wat meer dan eh.. hun behoefte. Je bent er nog niet geweest, maar anders zou je weten dat het er keurig is. Mooie douches, prima toiletten, veel ruimte om af te wassen. Ideaal.

Bert: Ideaal, zei je?

Annie: Ja, ideaal.

Bert: Weet jij wat ideaal is? Wat we thuis hebben. Daar hebben we tenminste een toilet waar al wc-papier hangt. Daar hebben we een douche, die alleen wij gebruiken en waar we niet op onze beurt hoeven te wachten. En waar het water niet ineens ijskoud wordt omdat je er langer dan een paar minuten onder hebt gestaan. En wie heeft er net zo lang aan mijn kop gezeurd tot we een vaatwasser hadden? En dan ga je nou ineens beweren, dat ze hier zo'n mooie afwasbak hebben.

Annie: Maar het is toch vakantie.

Bert: Ja, vakantie. Mooie vakantie.

Annie: Maar schat, je zei zelf laatst nog, dat je er eens nodig tussenuit moest. Dat je weer eens helemaal tot rust moest komen. En toen hebben we deze caravan gehuurd en deze camping uitgezocht...

Bert: Dat heb jij gedaan. Jij hebt die caravan gehuurd en jij hebt die camping uitgezocht....

Annie: Maar jij was het ermee eens.

Bert: Ik moest wel, want toen je het vertelde was alles al geregeld. Je had zelfs alles al betaald.

Annie: Dat moest wel, omdat we zo laat waren. We mogen nog van geluk spreken, dat ze hier op deze camping nog een plaatsje voor ons hadden. Alle andere campings in Luxemburg zaten al helemaal vol.

Bert: Nou, volgens mij deze ook. Vandaar dat we hier nou latrineloge zitten. *(er passeert weer een vrouw met een closetrol)*

Passant 2: Môgge!

Bert: Ook goeiemorgen. *(in het algemeen)* Ik voel me verdomme net een toiletjuffrouw.

Annie: Nou, laten we het de komende weken een beetje leuk maken, hè? En het is toch zeker niet de bedoeling dat we hier de hele dag blijven zitten?! We gaan er eens lekker op uit met z'n tweeën: lekker op stap. Je kan hier echt fantastisch wandelen.

Bert: Wandelen?

Annie: Ja, lekker het bos in. Genieten van de frisse lucht. Wat wil je nog meer?

Bert: Laten we het daar maar niet over hebben.

Annie: Waarover?

Bert: Wat ik nog meer wil.

Annie: Moet ik nog een kopje koffie voor je maken?

Bert: Nee, laat maar. Ik vind die koffie trouwens niet lekker. Wat is dat voor spul?

Annie: Gewoon. Nescafé.

Bert: Oploskoffie?

Annie: Ja.

Bert: O vandaar. Die koffie is nog smeriger dan bij ons in de studio.

Annie: Ach, dat valt toch allemaal best mee. Ik vind 'm best smaken. Misschien heb ik er bij jou te veel water of juist te veel poeder in gegoooid.

Bert: Je had gewoon koffie moeten zetten. Zoals thuis. In het koffiezetapparaat. En met echte koffie.

Annie: Je weet net zo goed als ik, dat we daar geen ruimte meer voor hadden in de auto. Je mopperde al zo, toen je zag wat ik allemaal had meegenomen.

Bert: En terecht, want die auto zakte bijna door z'n vering. Het leek wel een volksverhuizing!

Man: *(er passeert weer een man met een closetrol)* Hallo!

Bert: Hallo *(zachtjes)*zeikerd!

Annie: Hè Bert, niet doen. Strakjes hoort iemand je nog.

Bert: Nou, ik heb toch gelijk. Waarvoor gaat ie anders die kant op?

Annie: Trouwens, die auto was alleen zo vol, omdat jij per se net als thuis wilde eten. Dus heb ik me al dagen tevoren een breuk lopen slepen met zakken aardappels, blikken groenten en niet te vergeten je flessen met drank. Omdat je bang was dat ze hier geen Bavaria en Bols verkochten.

Bert: Jammer nou, dat er dan geen pak koffie meer bij kon. Heb je trouwens de antennekabel van de televisie al gevonden?

Annie: Nee....Volgens mij ligt die nog in de achterbak van de auto.

Bert: O, fijn, kan ik weer dat hele eind naar de parkeerplaats lopen. En weer terug.

Annie: Je kunt het ook laten?!

Bert: En dan geen tv kijken, bedoel je? Hoe haal je het in je hoofd? Ik moet toch op de hoogte blijven van wat ze in de studio doen als ik weg ben?

Annie: Nou, dat gaat echt wel goed als jij er niet bent, hoor. De zaak draait heus wel door.

Bert: Daar gaat het niet om. Ik wil Ron en Henny zien. Kijken hoe ze het er van afbrengen.

Annie: Okay! Maar wacht nog even met het halen van dat kabeltje, want ik heb eerst nog een verrassing voor je.

Bert: Nog meer verrassingen? Als ik dat maar aan kan.

Annie: Ja, en het is er één, waardoor je je veel meer op je gemak zult voelen hier.

Bert: Laat me raden: een kingsize rol toiletpapier of een supergrote afwasteil.

Annie: Welnee, hou daar nou toch eens over op. Waar heb ik dat pak

nou ook alweer gelaten? O ja, hier. Alsjeblieft. Voor jou. Zodat je een echt vakantiegevoel krijgt. En je hier net zo thuis gaat voelen als iedereen.

Bert: Wat is dit?

Annie: Dat, lieve Bert, is jouw vakantie-pak. Niks geen gedoe met overhemden, dassen, manchetknopen: je schiet dit gewoon elke ochtend aan en je voelt je helemaal vrij.

Bert: *(met enige ontzetting)* Dit is een trainingspak!!!

Annie: Welnee, dat was vroeger. Dit is een joggingpak. En niet zomaar een joggingpak, maar een joggingpak voor senioren van nu. Heb ik gekocht bij DE VITALE VIJFTIGER, die speciaalzaak in de Hoofdstraat. Ik hoop maar dat de maat goed is, want volgens mij ben je de laatste maanden dikker geworden.

Bert: Moet ik dit aan?

Annie: Als je mij een plezier wilt doen...

Bert: Een joggingpak....

Annie: Hè toe, het zit vast heel lekker.

Bert: Okay, ik zal het aantrekken, maar niet omdat ik het zo graag wil. Ik doe het alleen omdat ik hier dan tenminste niet zo opval tussen al diedie.....

Annie: Anderen! Fijn! Ga jij je dan even in de caravan verkleeden, dan was ik even de kopjes af. Goed?

Bert: Mij best. *(hij verdwijnt in de caravan; zij gaat naar links af met de verzamelde kopjes. Thijs en Myrna komen op; hij is beladen met koffers, zij draagt alleen een handtasje. Myrna is duidelijk een stuk ouder dan Thijs, een feit dat ze probeert te verbloemen door kwistig met make-up om te springen. Het is duidelijk dat Thijs niet gelukkig is met zijn huwelijk, maar dat er wel iets is waardoor hij aan haar vast zit. Als hij aardig tegen zijn vrouw doet is dat duidelijk opgelegd en komt het niet van binnenuit. Maar om een of andere reden (en dat zal wel geld zijn) durft hij haar ook niet openlijk af te vallen)*

Thijs: Hier moet het dan zijn. Even kijken. Jawel, nummer 113.

Myrna: Gelukkig maar, want het was een heel eind vanaf de ingang. Ik wist niet, dat het hier zo groot was.

Thijs: Ik jammer genoeg ook niet.

Myrna: Gôh, wie had ooit kunnen denken, dat ik nog eens op een camping zou komen. Als iemand me dat ooit gezegd had, dan had ik het niet geloofd.

Thijs: Ik kan het eerlijk gezegd ook nog steeds niet geloven. En het waarom is me al helemaal niet duidelijk. Alle andere vakanties in een hotel waren toch ook prima! En een stuk comfortabeler ook, dat weet ik nu al.

Myrna: Maar lieverd, dat weet je toch. Mijn vriendin Machteld, je weet wel, van de bridge, die had zulke leuke verhalen over kamperen, dat ik dacht: Dat wil ik nou ook nog wel eens doen. Vandaar. En weet je wat de doorslag gaf? Dat ze vertelde dat kamperen ook zo romantisch is.

Thijs: Romantisch?

Myrna: Romantisch ja! Stel je eens voor: jij en ik straks knus met z'n beidjes in dat kleine caravannetje. Lekker dicht tegen elkaar aan, heel intiem.

Thijs: Ik geloof dat ik me dat maar liever niet voorstel.

Myrna: Wat zeg je? Je moet niet zo mompelen, hoor, want je weet dat ik de laatste tijd wat minder goed hoor. Vanwege die oorontsteking.

Thijs: En dat is niet het enige probleem. Ik zei: doe jij de deur even open, dan zal ik alles naar binnen brengen.

Myrna: Goed, doe ik, mannetje.

Thijs: Mannetje!!!

Myrna: Zo, kom maar op met de spullen. Als jij nu even alles binnen zet, dan zoek ik even naar de tuinstoelen, want die moeten hier ergens staan. Met een tafeltje ook, als het goed is.

Thijs: U zegt het maar.

Myrna: Hè, wat een rust en wat een groen. Ik denk dat ik het hier best leuk zal vinden. Wat wou ik nou ook alweer doen? O ja, de tuinstoelen, en die stonden volgens die vrouw aan de receptie aan de zijkant van de caravan. En ja hoor, dat klopt. Dan ga ik nou eens even lekker de zaak installeren. *(gerommel met tuinstoelen, die ze –onhandig als ze is - niet in de juiste stand kan krijgen)* Hè, hoe zit dat nou? Waarom gaat dat nou niet? Wel verdorie. Thijs!!!

Thijs: Wat is er, Myrna?

Myrna: Ik krijg die stoelen niet goed. Kijk jij eens even, of je dat kunt.

Thijs: Alsjeblieft, zo doe je dat.

Myrna: Ik ben weer trots op je. Je bent niet alleen lief, maar ook handig, Thijs. Kom ook even lekker zitten.

Thijs: Nee, ik ga eerst even verder met het inruimen en zo.

Myrna: Je hebt gelijk. Dat moet ook gebeuren, nietwaar?! Maar schiet je wel een beetje op?! En kom je dan gezellig bij het vrouwtje zitten?

Thijs: Ik haast me kapot.

Myrna: Goed zo, lieverd. Hè, wat een lekker zonnetje. *(Anneke met een teil vol vaatwerk gaat richting sanitairblok)*

Anneke: Goedemorgen, u bent zeker net aangekomen. Nou, u treft het wel met het weer.

Myrna: Ja, we zijn zojuist gearriveerd. Nét. U logeert ook hier, begrijp ik?

Anneke: Hè? O, eh.... u bedoelt geen logeren maar kamperen. Ja wij staan hier ook, daar, vlak tegen de rivier aan. Prima plaatsje, hoor,

maar het is wel steeds een heel eind lopen hierheen.

Myrna: Hoezo, hierheen? Wat heeft u hier dan te zoeken?

Anneke: Voor de wasruimte. Of voor de douche of het toilet.

Myrna: Heeft u dat dan niet in uw caravan?

Anneke: Nee, natuurlijk niet. We hebben maar een heel kleintje en daar zitten al die luxe dingen niet in. En de enige toiletten en zo van de hele camping, die staan hier.

Myrna: Gôh, da's een heel gedoe dan.

Anneke: Ja, maar het geeft niet. Het hoort erbij, zal ik maar zeggen. En zo erg is het nou ook weer niet. Maar u boft, met alles zo lekker dichtbij. Is dat uw eigen caravan?

Myrna: Gunst, nee. Nee, die hebben we gehuurd. Voor de allereerste keer. Normaal gaan we altijd naar hotels, maar ik heb zoveel over het kampeergevoel gehoord, dat ik dat ook wel eens wilde meemaken. Dus zei ik: dit jaar niks te Sonesta-en of Hiltonnen of Novotellen: we gaan eens naar een camping. We zoeken het buitenleven op. En ik wilde dit jaar ook wel eens in eigen land blijven. En Limburg, ik moet het tot mijn schande bekennen: ik had het nog nooit gezien. Wel Amerika, Indonesië, Thailand, noem het maar op. Maar Limburg. Nog nooit.

Thijs: Myrna!

Myrna: Ja, schat?

Thijs: Weet jij toevallig of.... (*ziet Anneke staan*) O, ik wist niet dat je in gesprek was! Hallo!

Myrna: Dit is een van onze medekampeerders. Ach gut, ik heb me nog niet eens aan u voorgesteld. Ik ben Myrna Filips. (Nee, geen familie van de gloeilampen, maar met een F)

Anneke: Aangenaam. Ik ben Anneke Verbeek.

Myrna: En dit is Thijs

Anneke: Ah, uw zoon.

Myrna: Mijn man.

Anneke: O, neemt u me niet kwalijk. Sorry. Ik eh... ik weet niet wat ik zeggen moet.

Myrna: Geeft niet, kind. Die vergissing wordt wel eens vaker gemaakt. Ik vind het niet eens erg. Om je de waarheid te zeggen: ik vind het zelfs wel eens leuk, als mensen dat denken. Vooral omdat ik zeker weet dat Thijs en ik dolgelukkig met elkaar zijn. Waar of niet, Thijs?

Anneke: Hoe dan ook, het spijt me. Ik eh.... Ik ga maar eens aan de afwas. Moet gebeuren, nietwaar?! Prettige dag nog!

Myrna: Jij ook! En zit er verder maar niet over in.

Anneke: Dag!

Thijs: Dag!

Myrna: Zeg Thijs, ik ben toch net wel even geschrokken hoor, van wat dat vrouwtje zei. Wij hebben toch hopelijk wel een wc en zo in de caravan?

Thijs: Nee.

Myrna: Nee???

Thijs: Nee, natuurlijk niet. Voor wassen en plassen en dat soort dingen moet je naar het sanitairblok. En we hebben geluk: dat is vlak bij. Daar! Dat betonnen gebouwtje.

Myrna: Goeie hemel!

Thijs: Tja, dat had je vriendin Machteld van de bridgeclub zeker niet verteld toen ze het over de romantiek van het kamperen had.

Myrna: God nee.

Thijs: We kunnen nog terug, want eerlijk gezegd lijkt me dit niks voor jou. Zal ik alles weer in de auto terugdoen en naar het dichtstbijzijnde hotel rijden?

Myrna: Géén sprake van! Wie A zegt moet ook B zeggen.

Thijs: Vertel mij wat.

Myrna: Wat zeg je?

Thijs: Dat je groot gelijk hebt. *(de deur van de caravan links gaat nu open en Bert stapt naar buiten, onwennig in Centerparcsmoking. Hij steekt ter begroeting van Myrna en Thijs even zijn hand op en dat wordt door Myrna en Thijs op dezelfde manier beantwoord. Zij gaan naar binnen. Van links komt Annie op met haar afwasteiltje. Ze ziet Bert en reageert enthousiast)*

Annie: O, wat staat dat je goed. Heb je het gezien? Hoe goed het je staat?

Bert: Nee, want er is geen spiegel.

Annie: Jawel, aan de binnenkant van de kastdeur. Links achteraan. Maar het staat je prima. Zit het lekker?

Bert: O, jawel. Best.

Annie: En voel je je nu al weer wat meer op je gemak?

Bert: Ik ga even dat kabeltje halen. Voor de televisie. O, en we hebben burens. Zijn volgens mij net aangekomen. Moeder en zoon, geloof ik.

Annie: Leuk, dan zal ik die dadelijk eens voor een glaasje uitnodigen.

Bert: Alsjeblief, doe me een lol zeg. Niet meteen met vreemde mensen aanpappen. Laten we eerst maar eens kijken wat voor mensen het zijn. Ik ben hier voor mijn rust. Voordat je het weet zijn die mensen niet meer weg te slaan en zitten we de rest van de tijd met hen opgescheept. En zeg maar niet dat ik bij Endemol werk, want anders willen ze meteen weer van alles weten en dan heb ik nog geen rust.

Annie: Net zoals je wilt. Maar ik ga wel even een praatje maken. En kom eens hier. Hè sukkel, je hebt het prijskaartje nog aan dat jack hangen. De hele camping hoeft toch niet te weten hoe duur dat pak was.

Bert: Tot zo dan maar. En nou maar hopen dat dat kabeltje ook echt in de auto ligt. (*passeert man met closetrol op weg naar sanitairblok; sarcastisch*) Zo, lekker een boodschap doen? (*de bewoners van de linker caravan hebben net gegeten, zij is bezig om de spullen in een grote afwasteil te doen, en als dat gebeurd is, dan verdwijnt ze ermee naar het washok links. Bert staat op en rekt zich uit. Van de caravan rechts gaat de deur open en Myrna komt naar buiten. Aarzelend beweegt ze zich in de richting van het sanitairblok. Ze voelt zich een beetje opgelaten. Als ze even van de caravan weg is, doet Thijs de deur open en roept haar achterna*)

Thijs: Hé Myrna.

Myrna: Ja?

Thijs: Vergeet je niet iets?

Myrna: Hoezo, vergeet je niet iets? Wat zou ik moeten vergeten? (*Thijs, terwijl hij haar met een boogje een toiletrol toewerpt*) Dit bijvoorbeeld. Kon je best wel eens van pas komen.

Myrna: (*geschokt, en ze weet niet hoe gauw ze die toiletrol moet wegmoffelen*) Thijs!

Thijs: Dat hoort ook bij de romantiek van het kamperen, Myrna. Af en toe eens lekker aan de rol gaan! (*lacht. Myrna beent weg. Thijs rommelt wat met de stoeltjes. Vanachter de caravan zien we Anneke opduiken*)

Anneke: (*fluisterend*) Psst. Hé Thijs!!!

Thijs: (*geschrokken en blij*) Hallo Anneke! Je mag hier helemaal niet komen, jôh, stel je voor dat die ouwe taart je had gezien. Ze is nog maar net de deur uit.

Anneke: Weet ik, ik zit hier al een tijdje achter de bosjes te wachten, totdat je eindelijk eens alleen zou zijn. Ze zal toch ooit wel eens naar de wc moeten, dacht ik. Maar ik moest langer wachten dan ik dacht: ze heeft nog een behoorlijke blaas voor haar leeftijd. Kom eens hier, lief kereltje van me.

Thijs: Nee, jôh, dat kan toch niet. Dat is veel te gevaarlijk. Ze kan elk ogenblik terugkomen.

Anneke: Ze mag een goeie blaas hebben: hardlopen kan ze vast niet. En het is daar trouwens spitsuur. Iedereen moet na het eten altijd plassen en wassen. Nou, hoe zit het: krijg ik nog een zoen of niet? (*ze omhelzen elkaar stevig en zoenen elkaar hartstochtelijk op de mond. Hij maakt zich los*)

Thijs: Laten we nou voorzichtig zijn. Niemand mag ons samen zien. Heb je trouwens....

Anneke: Jazeker. Reken maar. Het heeft me trouwens heel wat moeite gekost om dat spul te pakken te krijgen. Het leek wel alsof iemand wist wat ik van plan was. Normaal ligt de sleutel van die kast altijd voor

iedereen voor het grijpen. Vandaag niet. Ik moest me er rot naar zoeken, maar ik heb hem tenslotte toch gevonden. Hij lag in de bovenste la van de hoofdzuster.

Thijs: En niemand heeft gemerkt....

Anneke: Niemand. Ik heb gewoon gewacht totdat iedereen naar de ochtendbespreking was en ben toen als een haas de gifikast ingedoken. In een paar tellen had ik het spul gevonden en ik heb het even heel snel overgegoten. Hier, pak aan. Dit is het.

Thijs: En dit is het? Ik bedoel: dit werkt?

Anneke: Reken maar van Yes. Ik heb de chef internist laatst horen uitleggen dat je met de inhoud van één zo'n flesje wel een kudde olifanten om zeep kunt helpen. Dus moet dat met die ene kamerolifant van jou toch ook wel lukken.

Thijs: Je bent geweldig.

Anneke: Zeker wel een zoen verdiend dan?

Thijs: Nee, niet doen, ga weg. Ze kan elk ogenblik terugkomen. Schiet op, maak dat je weggkomt.

Anneke: Vertel nog heel even gauw wanneer je het gaat doen.

Thijs: Dat weet je toch! Ik meng dat spul zo meteen door haar favoriete drankje. Slivovitsj. Dat spul stinkt zo vreselijk, dat je er alles door kunt gooien. Nou, en dan hoeven we alleen nog maar even te wachten totdat ze haar eerste slaapmutsje heeft genomen. En dan is het: Vaarwel Myrna, hallo vrijheid! Je weet toch wel zeker dat dit spul geen sporen nalaat, hè?!

Anneke: Géén enkel. Absoluut geen enkel. Ik heb een internist wel eens horen zeggen, dat ie wou dat ie een slechte schoonmoeder had. Dan kon ie die hiermee zonder enig probleem laten verdwijnen.

Thijs: Goed, ga nou weg, want we lopen een groot risico.

Anneke: Zie ik je vannacht nog?

Thijs: Nee sufferd, natuurlijk niet. Vannacht heb ik het veel te druk als de diepbedroefde echtgenoot die het verlies nog niet kan bevatten.

Anneke: Je hebt gelijk. Jammer. Ik ben er vandoor. Ik hou van je.

Thijs: En ik van jou. En moven nou, want daar komt ze. *(inderdaad komt daar Myrna aangewandeld, die niets van het gesprek heeft gemerkt, want ze is namelijk in gesprek gewikkeld met Annie, die de vaat heeft gedaan. Ze helpt zelfs met het dragen. Thijs gaat de caravan in om het gif door de drank te mengen)*

Annie: Nou, leuk om kennis met u gemaakt te hebben.

Myrna: Hou toch op met dat "U" en dat gemevrouw. Zeg maar gewoon Myrna.

Annie: Oké. En ik ben Annie, dus kunt u, kun je mij Annie noemen. Heb je trouwens zin om vanavond gezellig koffie te komen drinken.

Myrna: Nou, zou ik dat wel...

Annie: Natuurlijk. En breng je zoon gerust mee.

Myrna: O, maar dat is mijn zoon niet. Dat is mijn man, die is een paar jaar jonger dan ik.

Annie: O, neem me alsjeblieft niet kwalijk. Ja, het komt namelijk, ik heb uw zoon, ik bedoel uw man helemaal niet gezien, maar mijn man zei dat u samen met uw zoon was. Hè, hoe heb ik zo stom kunnen zijn? Ik had er rekening mee moeten houden dat hij slecht in de verte kan zien. Daar komt het door: die vergissing.

Myrna: Annie, maak je niet druk. Ik vind het helemaal niet erg.

Annie: Echt niet?

Myrna: Echt niet.

Annie: Dat geloof ik alleen, als je straks met je man op de koffie komt.

Myrna: Als het zo ligt, dan komen we zeker. Over een half uurtje?

Annie: Joe! Gezellig! *(Annie gaat de vaat opruimen en Myrna vervolgt haar weg naar de eigen caravan, waar Thijs inmiddels naar binnen is gegaan. Ze komt op het paadje Sanne tegen, een leuke meid met een rugzak met tent, die op zoek is naar haar plekje (= nummer 112) dus tussen de beide echtparen in. Sanne gaat gebukt onder een gigantische rugzak waar van alles aanbungelt: potten, pannen, ligmatjes, en meer van die spullen. Ze begint met het uitpakken van de rugzak en is zich verder van niets bewust.*

Bert komt van rechts en ziet haar bezig. Wat hij ziet bevalt hem wel, want hij kijkt sluiks nog een enkel maal om. In zijn hand heeft hij het kabeltje voor de tv)

Annie: *(komt uit de caravan)* Ah, je hebt het gevonden! Goed zo, dan kun je je geliefde tv tenminste installeren.

Bert: En daar zul jij trouwens mee moeten helpen, want dat kan niet in je eentje.

Annie: Hoezo?

Bert: Omdat die antenne gericht moet worden. En dat betekent, dat er één binnen bij de televisie en één buiten bij de antennemast moet zijn.

Annie: Nou, je zegt maar wat ik moet doen. En wanneer.

Bert: Ja, nu meteen natuurlijk. Luister, ik ga naar binnen om het beeld te controleren. En jij blijft hier bij de antenne en je draait eraan als ik het zeg.

Annie: Draaien, waaraan?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto